

den i fornævnte Lov fastsatte Progression, og da denne er noget andet end Skalaen, synes disse Udtryk at rumme nogen Modsigelse. Imidlertid haaber Mindretallet, at den højtærede Minister overfor dette høje Ting og derigennem ogsaa overfor Almenheden vil gøre Rede for disse dunkle Punkter, saaledes at de kan komme til at fremtræde mere klart og større Overensstemmelse blive tilvejebragt, end selve Ordlyden synes at rumme. Vi har, og det vil jeg ikke undlade her at bemærke, forstaaet disse Bestemmelser saaledes, at man ved Paaligningen af Tillægsskat til Afholdelse af øgede Dyrtidsudgifter ikke kan komme udover den Skatteprocent 14,5, som fremkommer ved Sammenlægning af de højeste Satser i de to Statsskattelove; jeg nylig nævned. Endvidere er Mindretallet paa det rene med og tror ogsaa at være i Overensstemmelse med den højtærede Minister i Henseende til den Maade, hvorpaa Grupperingen af de forskellige Skattesatser, som omtales i Lovforslaget, ogsaa i vort Ændringsforslag, er mulig, at det nemlig skal forstaaes saaledes, at lavere Indtægtsbeløb ikke kan flyttes op i en højere Gruppe, men derimod nok omvendt. Det forekommer os ogsaa, at naar alle Størrelserne i Regnestykket er givne, er det en lidt stor Fordring at stille, at man ved at operere med disse givne Størrelser alene skal naa et forud givet Resultat. Vi maa ikke glemme, at rundt om i Kommunerne er jo Skattefritagelsesgrænsen allerede fastsat, og med den har man i lang Tid opereret. Blandt andet derfor, men for øvrigt ogsaa for i denne Sag at stille Kommunerne saa frit som muligt, har det første Mindretal foreslaaet, at det Beløb, der kan fradrages fra Indkomstbeløbet, hvoraf Kommuneskatten faktisk beregnes, før man foretager Beregning af Tillægsskatten, kan vælges efter Kommunalbestyrelsernes frie Skøn, blot ikke højere end det af Kommunalbestyrelserne for Tillægsskatten fastsatte skattefrie Beløb. Vi tror, at der derigennem bliver en Størrelse at operere med, som kan muliggøre Fremskaffelsen af de Skattebeløb, der bliver nødvendige, og vi formener ogsaa derigennem at aabne Kommunerne Mulighed for at tage saadanne praktiske Hensyn, som maatte dikteres af hver enkelt Kommunes særlige Forhold. End-

videre haaber det første Mindretal, at der ved den formelle Ændring, der er sket med Hensyn til Opstillingen af Skattereglerne i Sammenligning med den Maade, hvorpaa disse Forslag var fremstillede, da de blev fremlagt af den højtærede Minister, skal være skabt nogen større Klarhed med Hensyn til Anvendelsen, og at det derigennem tydeligt skal fremgaa for Kommunerne, at her hverken er Tale om et „Baade-og“ eller et „Enten-eller“, men, om det passer Kommunerne, om begge Dele eller om ingen af Delene. (*Indenrigsministeren*: Eller een af Delene). Ja, eller een af Delene.

De to første Mindretal og altsaa, som det vil være det ærede Tings Medlemmer bekendt, langt den overvejende Del af Udvalget, er enige om at foreslaa det Beløb, der kan stilles til Raadighed til Anvendelse efter § 1, forhøjet fra 15 Kr. til 24 Kr. pr. Indbygger. Det vil altsaa sige, for at nævne et Eksempel, at i en By paa 10,000 Indbyggere vil der ud over det hidtil til Raadighed stillede Beløb paa 150,000 Kr. yderligere stilles et Beløb paa 90,000 Kr. til Anvendelse i de resterende Maaneder indtil Udgangen af Marts 1918, d. v. s. et Beløb paa ca. 1,000 Kr. om Dagen, og jeg antager, at ærede Medlemmer vil indrømme, at i en Kommune af en saadan Størrelse vil et saadant Beløb dog ikke betyde saa helt lidt, men give Mulighed for til Lettelse af Dyrtidens Tryk at foretage Foranstaltninger, som kan faa en ret omfattende Karakter. Derfor har det første og for øvrigt ogsaa det andet Mindretal ment, at man indenfor disse Rammer meget vel kunde rumme ogsaa Tilskud til Anskaffelse af Belysningsmidler for dem, der er vanskeligt stillede, saavel som ogsaa til Afholdelse af Børnebespisning, hvor en saadan maa findes rimelig. Det er i Henhold hertil, at det Mindretal, hvortil jeg hører, stiller Ændringsforslagene Nr. 2, 3 og 4.

Sluttelig vil jeg gerne bemærke, at vort Mindretal ogsaa finder, at der kan være Grund til at anvende forskellige Fritagelsesgrænser for Paaligningen af Dyrtidsskatten, efter, om de prisregulerende Foranstaltninger foretages i Henhold til § 1 eller i Henhold til § 2. Den højtærede Minister har i det andet høje Ting udtalt, at han maatte formene, at der allerede i den bestaaende Lov var Hjemmel